

Varför ska jag bry mig? Jag behöver inte ens titta åt hans håll...

Kapitel 5

Jag och Sandra ger oss av till festen. Jag har beslutat mig för att skita fullständigt i Sebbe. Men jag måste erkänna att det enda som får plats i mitt huvud just nu är hopp om att slippa den jäveln.

Jacob bor i ett stort hus nära havet. Solen håller på att gå ner, men den härliga sommarvärmen kommer nog inte att försvinna på ett bra tag.

"Heej!" säger Jacob när han öppnar dörren. Sandra ger honom en kram och går in före mig.

"Och du är Frida?" Han ler stort och blottar sina kritvita tänder. Jag nickar och följer efter honom in. Ute på den stora verandan möts jag av skratt blandat med hög technomusik från en stereoanläggning. Jacob tar tag i min handled och för mig till en ledig plats. Han sätter sig bredvid.

"Så, Frida" säger han och drar handen genom håret, som är lika ljust som Sandras. "Finns här någon du känner igen?" Jag ser mig omkring.

"En del går i min skola, men ingen jag brukar snacka med direkt" jag besvarar hans charmiga leende.

"Du är så söt när du skrattar" säger Jacob plötsligt. Jag rodnar lätt och tittar ner i min dricka. Han lutar sig mot mig och fångar min blick, när jag plötsligt får en hård tryckning av en hand på min axel.

"Börja inte playa honom nu. Alla vet att det är mig du gillar, Fridajohnson"

Jag knuffar bort honom, springer in i huset och låser in mig på toaletten. Så fort jag drar första andetaget där inne, börjar tårarna rinna. Jag möter min egen blick i spegeln och blir nästan förskräckt. Sedan när springer jag och gråter på en fest, bara för att någon looser försöker trycka ner mig? Har jag förändrats på något sett? Med dessa tankar slutar jag gråta. Nej, jag har fan inte förändrats. Jag har levt med Sebbe i flera år, och hanterat det bra. Varför skulle jag inte klara det nu? Även om jag vet svaret, skiter jag i det och torkar bort sminket som runnit. När jag fixat till håret går jag ut igen. Jag sätter mig hos Jacob igen och ser inte Sebbe någonstans i rummet.

"Frida, hur är det?" Jacob ser faktiskt orolig ut på riktigt. Jag rycker på axlarna och skrattar kort.

"Det är lugnt" försäkrar jag honom. Han verkar nöjd med svaret, och lutar sig fram mot mig och fortsätter ivrigt prata om något annat.

Det är helt mörkt ute. Några värmeljus och ett svagt sken från huset är det enda som lyser upp verandan. Festen, musiken och människorna är fortfarande i full gång. Sandra försvann bort med en blond, söt kille jag inte känner igen. Det går inte att se dom, ljuset var som sagt väldigt svagt. Jag sitter i en soffa med Jacob bredvid. Han reser sig upp och får med mig. Hans varma andedräkt kittlar mig på halsen och jag tackar ja till dansen genom att lägga händerna på hans axlar. Efter något som känns som en evighet till den lugna musiken och i den kalla natten, viskar han i mitt öra att han snart är tillbaka. Jag står och tittar efter honom när han går in i huset. Borde jag inte känna något alldeles underbart i hela kroppen nu? Jag gör inte det. Jag vänder mig bort mot hörnet där Sandra fortfarande sitter och skrattar med den blonde. Jag känner en hand på min axel. Igen. Men denna gång utan den irriterande tryckningen. När jag vänder mig om går det helt enkelt inte att urskilja vem personen är. Han drar handen genom mitt hår och lägger sedan händerna på mina höfter. Jag blundar. Och jag känner igen den jävla kyssen när jag står tätt ihopslingrad med den jävla främlingen. Jag låtsas för mig själv att det bara är en snygg kille som jag möter för första gången på en fest, och tillåter mig själv att gå på det. Jag vill inte, vill inte, vill inte, vill inte avbryta det. Men jag kan för i

helvete inte stå och fullständigt älska SEBASTIAN ANDREASSON! Vad är det för fel på mig? Jag drar mig motvilligt ur hans armar.

"Vad gör du?" jag kommer inte på något annat att säga. Han står en stund och tittar uttrycksöst in i mina ögon. Det går bara att ana, men jag känner det i den knappa luften emellan oss - det var allvar. Han öppnar munnen för att säga något men stänger den igen och nöjer sig med att röra lätt vid min arm innan han försvinner. Tårar rinner sakta ner och bränner ordentligt mot mina kinder. Jag går bort och drar lite i Sandras tröjarm.

"Kan vi gå?" frågar jag. Sandra ser besviken ut men hon nickar ändå.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren honeeyy med Poeter.se id #24832 innehar upphovsrätten